

Arrest

nr. 83 968 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 februari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. LIPS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 21 januari 2010 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 28 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 januari 2012 nr. 74 478 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 26 januari 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 februari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 februari 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 22 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. E.

geboren te (...), op (in) 27.07.1975

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.02.2012

Overwegende dat betrokkene op 21.01.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.10.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 02.02.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 20.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich beroept op de asielmotieven die door haar echtgenoot werden aangebracht; in hoofde van haar echtgenoot een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ werd genomen, dient voor betrokkene eenzelfde beslissing te worden genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 22 maart 2012 dient verzoekster een tweede beroep in tegen deze beslissing, met name tegen de bevelscomponent, dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 92 577.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009.

3.2. Verwerende partij overwoog dat: (...).

Uit de motivering blijkt dat de nieuwe stukken die door de echtgenoot van verzoekende partij die als eerste werd geïnterviewd niet individueel aan de situatie en omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevindt werden getoetst. De beslissing dat zij geen bewijs leveren van de verklaringen van verzoekende partij die een behandeling ten gronde van haar asielaanvraag rechtvaardigen is daarmee kennelijk ongegrond.

Om deze redenen zijn de geciteerde overwegingen geen deugdelijke motieven en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Door het dossier om de voorgaande verkeerde redenen niet naar het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen door te verwijzen ontnemt zij aan verzoekende partij de uitoefening van haar recht op asiel. Schending van artikel 18 van het voormelde Handvest van 7 december 2000. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat *in casu* is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu zij deze aanvecht in het verzoekschrift.

De verwerende partij stelt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet terecht heeft beslist verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Volgens de verwerende partij heeft verzoekster zich tijdens de tweede asielpcedure beroepen op de asielmotieven van haar echtgenoot, de heer M. A, alsook op de stukken die laatstgenoemde daartoe heeft aangebracht. De verwerende partij wijst erop dat de tweede asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot op 22 februari 2012 niet in overweging werd genomen. Nu vaststaat dat verzoekster geen eigen motieven heeft aangebracht en de asielaanvraag van haar echtgenoot werd afgewezen, is het logisch dat ook de tweede asielaanvraag van verzoekster werd afgewezen.

Refererend aan artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, besluit de verwerende partij dat in de bestreden beslissing op duidelijke, afdoende wijze wordt gemotiveerd dat verzoekster bij de tweede asielaanvraag geen nieuwe feitelijke gegevens of elementen heeft aangebracht met betrekking tot feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen. Volgens de verwerende partij kunnen verzoeksters beweringen hieraan geen afbreuk doen. De bestreden beslissing werd met redenen omkleed en geëvalueerd zowel in het kader van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) als van het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoekster brengt geen enkel element aan die de geldigheid van de bestreden beslissing kan doen wankelen.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoekster bij de huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2 De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het middel betoogt verzoekster dat de door haar echtgenoot in het raam van de huidige asielpcedure aangebrachte documenten, met name twee krantenartikelen *d.d.* 13 mei 2005 en 11 december 2009 en een attest waarin staat dat verzoeksters schoonbroer zijn huis op 6 december 2011 zou hebben verlaten, niet individueel aan haar situatie en omstandigheden werden getoetst. Verzoekster stelt dat de in de bestreden beslissing vervatte motivering dat voormelde stukken geen bewijs leveren van haar verklaringen die een behandeling ten gronde van de tweede asielaanvraag rechtvaardigen, daarom kennelijk ongegrond is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag op 20 februari 2012 zelf geen documenten heeft overhandigd. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster in het bijbehorende interview het volgende heeft verklaard:

“Mijn man heeft enkele krantenartikels gegeven die onze problemen bewijzen. Mijn schoonbroer was ook genoodzaakt om te vluchten vanwege de problemen, hij leeft momenteel ondergedoken. We vernamen ook dat er een poging is geweest om ons huis in brand te steken, in december 2011.”

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Overwegende dat betrokkene op 21.01.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.10.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 02.02.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 20.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich beroept op de asielmotieven die door haar echtgenoot werden aangebracht; in hoofde van haar echtgenoot een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ werd genomen, dient voor betrokkene eenzelfde beslissing te worden genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”

Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat de feiten en verklaringen, die verzoekster ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, volstrekt gelijklopend zijn aan de motieven die verzoeksters echtgenoot, de heer M. A, naar aanleiding van de tweede asielprocedure heeft aangebracht. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de ten opzichte van verzoeksters echtgenoot genomen beslissing is ingegaan op de stukken die laatstgenoemde bij de tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft voorgelegd, maar heeft besloten de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot niet in overweging te nemen omdat laatstgenoemde bij de asielprocedure geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster zich voor de tweede asielaanvraag volledig heeft gebaseerd op het relaas van haar echtgenoot, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat *“[...] voor betrokkene eenzelfde beslissing [dient] te worden genomen”* en dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft neergelegd. De door verzoeksters echtgenoot in het raam van de huidige asielprocedure aangebrachte documenten dienden dan ook niet individueel aan verzoeksters situatie en omstandigheden te worden getoetst.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3 In het middel voert verzoekster ten slotte de schending aan van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007 (hierna: het Handvest). Deze bepaling luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: “de Verdragen” genoemd).”

De Raad stelt vast dat verzoekster *in casu* in gebreke blijft aan te tonen dat de bestreden beslissing is genomen tegen de voorschriften van voornoemde bepaling, zodat de schending van artikel 18 van het Handvest niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET